

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

IZ SODOBNE LIRIKE

Janko Glaser / Domotožje

Tja bi šel, kjer pozabljene in razsute
samevajo póhorske naše glažute
(mojih prednikov priče, kjer glažarji kremen talili
so v čaše pojoče in vroče krvi z drvarji se bíli!) —
zdaj samo še tiho pod jelšami temnimi v senci
pohlevni in skriti šumijo mimo studenci.

Gozdovi na levi, gozdovi na desni — vmes frate ožgane,
s krompirjem zasajene, z ovsom posejane,
ki reven med črnimi bukovimi štori
poganja na tenki, peščeni zemlji bori...

Tja bi šel in poslušal iz strmih, izvoženih kolobarjev
bi težko hojo in zategnjene klice volarjev —
in kakor oni bi bil, ki z obrazom znojnim
tam mučijo z zemljo se trpko — in vendar s srcem pokojnim.

Janko Samec / Kamenarji

V taktu po štiri in štiri
bijó kamenarji na skalo sivo! —

In kakor pada na kamen kladívo,
da moč si z zakoni narave izmeri,
takó jim v prsih utripa živo
jekleno srcé
in poje o pesmi delóvnega dné.

O, kakor junaki,
stoječi v gorah pod oblaki,
s kladívi pojočimi bijejo, bijejo
od zgodnjega jutra do pozne noči,
da kamen se stiska, bolno ječi,
ko v mrzlo drobovje zagozde mu rijejo...

A njim pa pogledi v radosti sijejo
in kakor kristali
jim padajo kaplje raz znojna lica;
in vsaka kot biser se v tla zakotali,
da brž jo popije žejna zemljica...

O, morda se trud teh krepkih mož
ob letu prelije v dehtenje rož!

A spodaj iz dalje smejoče
jih vabijo k sebi rodna brda...
Tam cesta življenja je težka, trda,
da se njih koče
jim zdijo kot starke nadložne, bolne,
ker — usmiljeni Bog! —
bolj in bolj polne
so jetičnih mater in gladnih otrok...

O, to je hudó... a vendar je tuje
njih mislim svobodnim, neumljivo! —
Saj kakor pada na kamen kladívo,
si z udarom na udar
vsak kamenar
srcé za najtrše življenje izkuje!

Stano Kosovel / Balada o sebi

Komu, o komu zapisal sem dušo svojó?
V moji samoti tako je temná,
v moji samoti tako je tesná,
da srce poka, kadar čez strune gre lok,
in duša se lomi in trže kot jok
brezupnih otrok.

Strt, kot spokornik pred svojim življenjem stojim,
nemo, brezglasno prehojene ceste motrim —
kamor ozrem se — za mano sam prah in dim...
Čemu sem živel? Da služim začasnosti mar,
da iz mozaika postavim Gospodu oltar,
da sam žrtvovalec bom, drvo in plamen in dar?

Čemu sem se mučil, čemu reševal zagonetk
tegotna vprašanja, ogibal se mrzkih spletk,
izhoda iskal skozi šibe jeklenih kletk?